

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 547/2012
14.02.2013. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Vere Pešić i Olge Đuričić, članova veća, sa savetnikom Gordanom Bogdanović, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu za preispitivanje sudske odluke koji su podneli: D. doo B., i P.T.I. doo B., preko zajedničkog punomoćnika V.Đ., advokata iz B., i P.d. DTM I. doo B., koga zastupa punomoćnik R.S., advokat iz B., protiv rešenja Upravnog suda 11 U. 11283/12 od 25.10.2012. godine, uz učešće protivne stranke Komisije za zaštitu konkurencije Republike Srbije, u predmetu zaštite konkurencije, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 14.02.2013. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtevi se ODBIJAJU.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rešenjem Upravnog suda 11 U 11283/12 od 25.10.2012. godine odbačene su tužbe D. doo B., P.T.I. doo B., P.d. DTM I. doo B. i P. M.S. doo B. podnete protiv rešenja Komisije za zaštitu konkurencije Republike Srbije broj 4/0-03-147/2012-18 od 17.07.2012. godine, kojim se u stavu I dispozitiva izuzima od zabrane restriktivni sporazum - Ugovor o generalnoj distribuciji određenih usluga i proizvoda T.S. a.d., zaključen dana 20.12.2011. godine između privrednih društava: P.z.t. T.S. a.d. iz B., i C. Doo iz B. U stavu II dispozitiva istog rešenja određuje se period pojedinačnog izuzeća od zabrane sporazuma - ugovora iz tačke I dispozitiva u trajanju od četiri godine od dana zaključenja ugovora, odnosno do 20.12.2015. godine, a u stavu III dispozitiva se utvrđuje obaveza i nalaže se podnosiocima zahteva da na ime naknade za izdavanje ovog rešenja uplate iznos od 1.200 evra u dinarskoj protivvrednosti po srednjem kursu Narodne banke Srbije, važećem na dan uplate, na račun Komisije za zaštitu konkurencije, u roku od 7 dana od dana prijema ovog rešenja.

Zahtev za preispitivanje pobijanog rešenja podneli su: D. doo B. i P.T.I. doo B. i isti je doo B. čiji zahtev je rešenja Upravnog suda 11 U 11283/12 od 25.10.2012., Vrhovni kasacioni sud je na osnovu shodne primene člana 328. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS" 72/11), na koju upućuje član 74. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" 111/09), spojio postupke po zahtevima radi ekonomičnosti postupka i donošenja jedinstvene odluke, tako što je spise predmeta Uzp 570/2012 spojio U zahtevu za preispitivanje pobijanog rešenja, podnetom na osnovu člana 49. stav 2. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima zbog povrede zakona i pravila postupka, podnosioci D. doo B. i P.T.I. doo B. ističu da je osporenim rešenjem Komisije za zaštitu konkurencije od 17.07.2012. godine povređeno njihovo pravo i na zakonu zasnovan interes, jer je na osnovu tog rešenja T.S. a.d. raskinuo sve ugovore sa podnosiocima i time ih ostavio bez mogućnosti da obavljaju delatnost za koju su osnovani i ostvaruju prihode. Naglašavaju da se u obrazloženju pobijanog rešenja nigde ne navodi kako je sud utvrdio nepostojanje njihovog pravnog interesa, što predstavlja bitnu povredu pravila upravnog postupka. Takođe, napominju da su u upravnom postupku imali pravni interes da podnesu inicijativu kao zainteresovana lica, pa je nejasno kako je moguće da u dva postupka koja se vode po istom pitanju stranke u upravnom postupku imaju pravni interes, a u upravnom sporu nemaju. Zatim, ističu da je prekršena odredba člana 30. Zakona o upravnim sporovima, jer je sud odbacio tužbe na osnovu člana 26. Zakona o upravnim sporovima, a pri tom ih je dostavio na odgovor tuženom, a povređen je i član 34. istog zakona s obzirom da nije održana javna rasprava. Predlažu da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i preinači ili ukine pobijano rešenje.

U zahtevu za preispitivanje sudske odluke podnosilac P.d. DTM I. doo B. ističe da je pobijano rešenje Upravnog suda protivzakonito jer je doneto na osnovu pogrešnog tumačenja i primene pravila odredaba Zakona o opštem upravnom postupku i Zakona o upravnim sporovima. Navodi da je u tužbi izneo osnovane razloge o postojanju svog pravnog interesa i dostavio dokaze iz kojih se jasno vidi povreda njegovih prava. Ukazuje da je zaključenjem ugovora sa C. doo B., T.S. a.d. B. neosnovano raskinuo ugovor sa tužiocem, koji je na taj način potpuno eliminisan sa tržišta i onemogućen da obavlja delatnost za koju je osnovan. Naglašava da iz činjenice da je tužilac gotovo celokupni prihod ostvarivao po osnovu raskinutog ugovora sa T.S. očigledno proizlazi da ima pravni interes za podnošenje tužbe u upravnom sporu. Ističe da su time što nije mogao da učestvuje u upravnom postupku u kome je doneto rešenje bez prava na žalbu, zatim u upravnom sporu gde mu je odbačena tužba, grubo prekršena osnovna načela upravnog postupka i upravnog spora, jer je onemogućena bilo kakva kontrola zakonitosti upravnog akta. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i preinači ili ukine pobijano rešenje.

U odgovoru na zahteve protivna stranka ističe da podnosioci zahteva nisu bili stranke u postupku donošenja osporenog upravnog akta, niti je Komisija za zaštitu konkurencije odlučivala o njihovim pravima i obavezama, pa predlaže da sud zahteve odbije.

Ispitujući dozvoljenost podnetog pravnog sredstva u smislu člana 49. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" 111/09), Vrhovni kasacioni sud nalazi da su zahtevi za preispitivanje rešenja Upravnog suda 11 U 11283/12 od 25.10.2012. godine dozvoljeni. Ovo stoga što su zahtevi podneti Vrhovnom kasacionom sudu protiv pravnosnažnog rešenja Upravnog suda donetog po tužbi u upravnom sporu, odnosno protiv pravnosnažne odluke Upravnog suda, kako je to i propisano članom 49. stav 1. ovog zakona. Zatim, zahtevi su podneti u pravnoj stvari u kojoj je, prema članu 38. stav 4. i članu 71. stav 1. Zakona o zaštiti konkurencije ("Sl. glasnik RS" 51/09) u upravnom postupku bila isključena žalba, čime su ispunjeni uslovi za podnošenje zahteva propisani članom 49. stav 2. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima. Takođe, zahtevi su podneti zbog povrede zakona i povrede pravila postupka koja je mogla biti od uticaja na rešenje stvari, iz kojih razloga se zahtevi za preispitivanje i mogu podneti po članu 49. stav 3. Zakona o upravnim sporovima.

Postupajući po podnetim zahtevima i ispitujući pobijano rešenje u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtevi su neosnovani.

Prema obrazloženju pobijanog rešenja, Upravni sud je odlučio kao u dispozitivu istog na osnovu člana 26. stav 2. u vezi sa stavom 1. tačka 4. istog člana Zakona o upravnim sporovima, jer je našao da se osporenim aktom ne dira očigledno u pravo tužilaca ili u njihov na zakonu zasnovan interes, u smislu člana 11. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, pa stoga oni nisu aktivno legitimisani za podnošenje tužbe.

Ocenjujući zakonitost pobijanog rešenja Vrhovni kasacioni sud nalazi da je rešenje doneto bez povreda pravila postupka i uz pravilnu primenu navedenih odredaba Zakona o upravnim sporovima na utvrđeno činjenično stanje.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da su pobijanim rešenjem bitno povređena pravila postupka, jer je Upravni sud propustio da utvrdi nepostojanje pravnog interesa tužilaca, pa je našao da su neosnovani. Ovo stoga što iz spisa Upravnog suda 11 U 11283/12 proizlazi da je rešenjem Komisije za zaštitu konkurencije od 17.07.2012. godine odlučivano isključivo o pravima i obavezama stranaka u tom postupku, budući da je tim rešenjem izuzet od zabrane restriktivni sporazum - Ugovor o generalnoj distribuciji određenih usluga i proizvoda T.S. zaključen 20.12.2011. godine između T.S. a.d. iz B. i C. doo iz B. Imajući u vidu da navedenim rešenjem nije odlučivano o pravima podnosioca zahteva, pravilno se Upravni sud pri donošenju pobijanog rešenja pozvao na član 26. stav 1. tačka 4. Zakona o upravnim sporovima i odbacio tužbu nalazeći da se upravnim aktom koji se tužbom osporava ne dira očigledno u pravo tužilaca ili u njihov na zakonu zasnovan interes.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da su podnosioci imali pravni interes da u upravnom postupku podnesu inicijativu kao zainteresovana lica, pa je našao da su ti navodi bez uticaja na drugačije odlučivanje, budući da je odredbom člana 33. stav 2. Zakona o zaštiti konkurencije ("Sl. glasnik RS" 51/09) propisano da svojstvo stranke u smislu ovog zakona nemaju podnosioci inicijative za ispitivanje povrede konkurencije, davaoci informacija i podataka, stručna lica i organizacije čije se analize koriste u postupku, kao ni drugi državni organi i organizacije koji saraduju sa Komisijom u toku postupka. Iz navedene odredbe jasno proizlazi da podnosioci zahteva nisu stranke u postupku i ne mogu to biti ni u upravnom sporu, pa je pravilno Upravni sud pobijanim rešenjem odbacio njihove tužbe.

Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, navodi zahteva da su pri donošenju pobijanog rešenja Upravnog suda prekršene odredbe člana 30. i člana 34. Zakona o upravnim sporovima su, takođe, bez uticaja na drugačiju odluku o zakonitosti pobijanog rešenja, s obzirom na činjenicu da, sa navedenih razloga, tužioci nisu aktivno legitimisani za podnošenje tužbe u upravnom sporu, pa upravni spor nije ni mogao biti vođen.

Vrhovni kasacioni sud je cenio i ostale navode zahteva i našao je da su bez uticaja na drugačije odlučivanje o zakonitosti pobijanog rešenja, jer je to rešenje doneto bez povrede pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava, pa je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 14.02.2013. godine, Uzp 547/2012

Zapisničar,

Gordana Bogdanović,s.r.

Predsednik veća - sudija

Snežana Živković,s.r.